

Једна од најбизарнијих и најопакијих организација у стаљинистичком систему био је *Савез милитантних безбожника*

(*Союз воинствующих безбожников*). Као свесавезна совјетска организација, СМБ је деловао од 1925. до 1947

[\[1\]](#)

. Језгро ове организације чинио је часопис

Безбожник

(1922), а њен вођа се звао Јемелијан Јарославски (Емельян Ярославский). Подржан од стране тоталитарне државе и НКВД-а, СМБ је до 1941. нарастао на 96 хиљада ћелија и 3,5 милиона чланова. На Другом конгресу СМБ (1929) уприличен је и подмладак ове злокобне организације, под називом

Млади милитантни безбожници

(*Юные воинствующие безбожники*). ММБ је у свакој школи образовао

кружоке младих безбожника

(*кружки юных безбожников*), у које је већ за две године регрутовано два милиона деце

[\[2\]](#)

.

Јарославски је сматрао да се у пропагандном рату са религијом *Безбожници* могу служити свим средствима. Не само научна критика религиозних догми и објашњења, већ и лажи, клевете, извртања и исмевања били су допуштени, па и пожељни. Рецимо, на једној од карикатура из «Безбожника», било је нацртано како Бог удахњује Адаму душу кроз црево за клистирање, право у чмар

[\[3\]](#)

. Пропаганда је подразумевала и забрану уметничких дела са духовним садржајем.

Захваљујући Јарославском, забрањено је извођење духовне музике Чајковског, Рахмањинова, Моцарта, Баха, Хендла. Јарославски је такође саставио и списак непожељних књига, на ком су се нашла дела Платона, Канта, Толстоја, Достојевског. Ти спискови су били достављени свим библиотекама, у којима су књиге затим склоњене у нарочите магацине, или једноставно уништене

[\[4\]](#)

.

"Пропагандисти-безбожници" и "агитатори-атеисти" Савеза милитантних безбожника нарочито су били регрутовани међу природнонаучном интелигенцијом. Од њених припадника се очекивало да "са научне тачке гледишта" разбијају празноверице, али и да, са ауторитетом научника, исмевају и на сваки начин ниподаштавају "опслуживоце култа" (служители култа), тј. свештенике и монахе, и да их приказују као најобичније "врачеве" и "шамане". Пропагандно подбадање брзо је прелазило у мржњу, а мржња у акцију. Акција се састојала из затварања и рушења цркава, скидања и топљења звона,

Како је СПЦ појела војвођанске даброве

Пише: Слободан Антонић
петак, 10 јул 2009 14:14

уништавања икона, покрова и књига, као и затварања и убијања "опслужилаца култа" [\[5\]](#)

Две трећине православних храмова било је затворено, од чега трећина њих потпуно уништено

[\[6\]](#)
. Сви манастири били су угашени, а монаси и монахиње побијени или послати у концлогоре

[\[7\]](#)
. Спаљено је на милионе икона и вредних рукописних књига, а око 400 хиљада звона скинуто је и послато у топионице

[\[8\]](#)
. "Безбожници" су своје "акције" волели и да овековече, сматрајући да је то нешто чиме треба да се поносе. Тако је, рецимо, уништење саборног храма Христа Спаситеља, у Москви, стругање фресака и ломљење великог иконостаса, снимљено филмском камером, те се и данас може видети као непролазан пример људске глупости и дивљаштва

[\[9\]](#)

Приче о стаљинским "безбожницима", њиховој идеологији и методологији пропаганде, човек се и нехотично мора сетити када данас чита "другосрбијанску" штампу. Ту се не само јављају једнако "надахнути" карикатуристи, као у Стаљиново време, већ и по који "природнонаучни активиста", који бескомпромисно раскринкава "религиозне заблуде", "клерикализацију друштва" и "ширење мрачњаштва". Једна од таквих активисткиња је и стална сарадница "Пешчаника" Биљана Стојковић. Ако "Пешчаник" игра функцију совјетског листа "Безбожник", онда ова доценткиња Биолошког факултета изгледа да треба да има функцију совјетског академика Јарославског. Она, у биографији на овом сајту, себе првенствено представља као неког ко "религију и мистицизам сваке врсте сматра највећим препрекама за развијање интелигенције", а "светлију будућност види у секуларном хуманизму, (...)борби против клерикализације, ксенофобије и национализма"

[\[10\]](#)

Стојковићева је своју сарадњу са "Пешчаником" започела почетком 2008, скромно критикујући Коштуницу, СРС и "опсесивно мумљање о Косову и српској души" [\[11\]](#). Убрзо, међутим, средиште њене пажње бива усмерено на религију, првенствено на СПЦ. И што је више писала о СПЦ, то су њена храброст и самопоуздање све више расли. Вероватно је то било услед похвала и тапшања по рамену, који су стизали из "Пешчаниковог" окружења. Неодмерене похвале истомишљеника често наводе човека да мисли да зна оно што не зна, и да сматра да му је допуштено оно што није. И како је време одмицало, све је мање у текстовима Стојковићеве бивало науке, анализе и расправе, а све више исмевања, ружења, извртања и неоправданих генерализација...

Како је СПЦ појела војвођанске даброве

Пише: Слободан Антонић
петак, 10 јул 2009 14:14

Она је о религијским стварима почела да пише баш као Јарославски. У њеним текстовима су се појавили "мантијаши" [\[12\]](#) и "хорде попова" [\[13\]](#), који "носе крстаче" [\[14\]](#) и који се са другим опслужеоцима култова, "на мутном тржишту религијских петљанција" [\[15\]](#), "кољу и убијају толике векове" [\[16\]](#). "Морал и хуманизам немају никакве везе са религијом" [\[17\]](#), тврдила је она, а тиховање је "мистично-религијска петљарија" [\[18\]](#), која "има некакве везе са клерофашистичким светоназором, будући да о њој нешто више знају ратни злочинци и екстремистичке владике (Амфилохије, `Православље`)" [\[19\]](#). Веронаука је, по Стојковићевој, "образовање тупавих православних фанатика" [\[20\]](#), а чак и ако родитељи своју децу дају на грађанско васпитање, "будите сигурни да их вероучитељи често посећују, пуштају им верске цртаће, бистре библијске теме и воде их у оближње цркве" [\[21\]](#). Због свега тога, Стојковићева је постала веома бесна и зато је умела чак и име СПЦ да напише малим словима (дакле: "српска православна црква" [\[22\]](#)).

Овај колоплет увреда и ничим поткрепљених оптужби Стојковићевој су служили само као доказ "да нам се пред очима одиграва (...)клерикализација Србије" [\[23\]](#). "Држава је или секуларна или теократска", самоуверено је објашњавала наша научница, "а демонстрирано муљање и покушај брисања ове границе јасно нас води у смеру клерикализације" [\[24\]](#). Као доказ да Србија постаје теократска држава, Стојковићева је наводила школску славу, Светог Саву. То је "јасан знак да држава кроз образовни систем негује Постање" [\[25\]](#), то јест ненаучни и злотворни креационизам. Ова тврдња – да свака јавна манифестација било чега што има везе с религијом обавезно значи теократију и креационизам – представља нешто сасвим ново у светској науци. Од сада ће се и Стојковићкин омиљени политичар, Барак Обама, који је, по њеним речима, "оличење супротности" свему што постоји "данас у Србији" [\[26\]](#), морати сматрати најобичнијим теократом. Јер он је, замислите, не само, током председничке кампање, образовао "молитвени тим", не само да се и сам увече молио и

читао Свето писмо

[\[27\]](#)

, већ је прва ствар коју је урадио као Председник била та да је отишао у Националну катедралу на "инаугурално богослужење"

[\[28\]](#)

. Тадића је наша научница строго осудила само зато што је дигао три прста на отварању Олимпијаде. То је "неговање великосрпске религиозне симболике"

[\[29\]](#)

, била је неумољива. Обамина учешће у хришћанској молитви сигурно је нешто далеко горе - "неговање мрачњачке и назадне великоамеричке и великохришћанске религиозне симболике". Само кад би се о Обами и САД на "Пешчаниковом" сајту смело писати као о Тадићу и о Србији.

Ипак, врхунац методологије совјетског академика Јарославског вероватно је достигнут у последњем антирелигиозном спису Биљане Стојковић ("Научни благослов", *Пешчаник*, 29. јуни

[\[30\]](#)

). Ту она приповеда о извесним својим неименованим колегама, биолозима, који су се "пре неки дан вратили са теренских истраживања". Они си изучавали шумске корњаче на неким неименованим острвима Скадарског језера. "Али авај", пише Стојковићева, "на тим се острвима, скоро на сваком, налазе се манастири". Е па, у том "свету клерикалних будалаштина" обичај је да се пита за дозволу. Тако су ти неименовани природњаци затражили благослов игуманије једног, такође, неименованог манастира. Она је одбила чак и да разговара са њима, па се истраживачка екипа упутила на суседно острво на коме се налазио, опет, неименовани мушки манастир. Пошто је, је ли тако, познато да је СПЦ суштински мизогина организација, неименовани игуман је у инат неименованој игуманији дао благослов неименованим истраживачима, уз речи: "Женама уопште не треба веровати" и "Мајка игуманија је у ПМС-у"! Зато су на треће острво истраживачи отишли кришом, и тако завршили посао. "Срећом, острво је било довољно велико да остану непримећени, иначе би страшна анатема била бачена на њих, корњаче, биологију и читаву науку".

И не само да ову сумњиву, рекла-казала причу, Стојковићева преноси као сушту и несумњиву истину. Она на основу ње доноси још једну фантастичну генерализацију, на којој би јој и сам Јарославски позавидео: "Будите убеђени да описани догађаји уопште нису усамљена прича. Сличне ствари се дешавају и на другим местима где се налазе манастири СПЦ". Како сад, па то, наша научница зна? Колико је сведока о томе испитала? Колико је манастира сама обишла? Колико је података прикупила? Одговор је јасан – ни један. Али, нећемо се, ваљда, у овој нашој, светој, антирелигиозној борби бавити детаљима? Таман посла, ми ћемо закључак да се "сличне ствари дешавају и на другим местима где се налазе манастири СПЦ" извести чистом дедукцијом. Јер, пошто ми, научници, Пешчаниковци, ЛДП-овци, итд, *знамо* да је СПЦ мизогина, мрачњачка,

Како је СПЦ појела војвођанске даброве

Пише: Слободан Антонић
петак, 10 јул 2009 14:14

назадна и, уопште, злотворна установа, ми ћемо из тог нашег знања једноставно дедуковати закључак да " *мора да се* сличне ствари дешавају и на другим местима где се налазе манастири СПЦ", иако никада ни за један такав случај нисмо чули. Ето шта ти је наука! Ето шта ти је метода!

Али, најбоље тек долази. Стојковићој ова рекла-казала будалаштина очигледно да није била довољна, па је решила да СПЦ подвргне још жешћој "научној критици". "Одавно колају приче у научној заједници", самоуверено износи Стојковићева, "да је један од великих узрока нестанка даброва са територије Војводине, још пре скоро два века, управо православље. Наиме, `животиње које из воде излазе`, по некаквим блесавим тумачењима, не могу бити мрсна храна, те су дозвољене у време поста. Поред поједених даброва, ту би свакако спадале и корњаче, макар биле и шумске, а такође и патке, гуске и слична перад". Дакле, почетком 19. века, зли православци, којих у тим крајевима тада није било више од једне трећине становништва, појели су јадне, мале, доброћудне даброве! О какав ужас, какво мрачњаштво! Ма колико нам таква тврдња, као модерним и еманципованим људима, свесним значаја еколошког проблема, изгледала невероватно, "сваки логички мисаони процес", подучава нас Стојковићева, "дубоко је стран и непожељан у оквирима клерикалног система мишљења и визије света". Тако вам је то са "мантијашима". Уобразе нешто, понесу ножеве и покољу све даброве по Војводини! "Даброви су поново интродуковани у Војводину пре пар година", теши нас на крају Стојковићева, "и надам се да их нико неће поново појести". О томе ће се, наравно, побринути ЛДП, "Пешчаник", Биљана Стојковић и остали наши поносни чувари војвођанских даброва.

Свашта сам у свом животу видео и чуо. Али, да неко ко себе сматра научником као аргумент користи исказ "одавно колају приче у научној заједници" (којој? чијој), да би поткрепио једну чисто идеолошку клевету, е, то стварно нисам доживео. То мора да је неки методолошки новитет, за који ми, провинцијални научници, никада нисмо ни чули. Каква нам све открића из ове методе доказивања не следе: "Одавно колају приче у научној заједници да нилски коњи лете"! "Одавно колају приче у научној заједници да у Кини живе људи са три репа"! "Одавно колају приче у научној заједници да је Јарославски жив и да пише под другим именом"...

А можда је све то тачно? Можда је и друг Стаљин жив? И Савез милитантних безбожника? И јуначки НКВД? Можда ће те поповске истребљиваче војвођанских даброва убрзо стићи заслужена казна, у виду рушења Фрушкогорских манастира? Не знам. Али оно што знам јесте да је идеологија опасна ствар. И те како уме да помути памет. Нарочито биологу када крене да се бави "критиком цркве и религије". Јер, још једном се показало као истинито оно што је одавно речено: *Sutor, ne supra crepidam! Обућару,*

Како је СПЦ појела војвођанске даброве

Пише: Слободан Антонић
петак, 10 јул 2009 14:14

не суди даље од ципела!

[1] <http://slovari.yandex.ru/dict/bse/article/00073/55000.htm>

[2] http://religion.ng.ru/printed/history/2002-10-30/7_ussr.html

[3] <http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%AF%D1%80%D0%BE%D1%>

[4] Исто.

[5] <http://e-lib.gasu.ru/konf/mak/arhiv/2008/18.doc>

[6] Исто.

[7] Исто.

[8] Исто.

[9] <http://www.youtube.com/watch?v=IRpVyqWFGh0&feature=related> <http://www.youtube.com/watch?v=7Qj3jibHs0g&feature=related>

[10] <http://www.pescanik.net/content/blogcategory/63/86/>

Како је СПЦ појела војвођанске даброве

Пише: Слободан Антонић
петак, 10 јул 2009 14:14

[11] <http://www.pescanik.net/content/view/1090/86/> ; Сви текстови Стојковићеве налазе се на адреси: <http://www.pescanik.net/content/blogcategory/63/86/>

[12] <http://www.pescanik.net/content/view/1090/86/>

[13] <http://www.pescanik.net/content/view/2634/86/>

[14] Исто.

[15] <http://www.pescanik.net/content/view/1862/86/>

[16] Исто.

[17] <http://www.pescanik.net/content/view/1837/86/>

[18] <http://www.pescanik.net/content/view/1785/86/>

[19] ИСТО

[20] <http://www.pescanik.net/content/view/159/86/>

[21] Исто.

Како је СПЦ појела војвођанске даброве

Пише: Слободан Антонић
петак, 10 јул 2009 14:14

[22] <http://www.pescanik.net/content/view/2786/86/>

[23] <http://www.pescanik.net/content/view/1090/86/>

[24] <http://www.pescanik.net/content/view/2786/86/>

[25] <http://www.pescanik.net/content/view/2634/86/>

[26] <http://www.pescanik.net/content/view/2262/86/>

[27] <http://www.newsweek.com/id/145971/page/3>

[28] <http://www.usnews.com/articles/news/obama/2009>

[29] <http://www.pescanik.net/content/view/1837/86/>

[30] <http://www.pescanik.net/content/view/3352/86/>